

PĂRTĂȘIA ȘI PSALMII PĂRTĂȘIEI de H.ROSSIER

I. PĂRTĂȘIA

Ce înseamnă părtășia pentru creștini? În primul rând, o parte comună "cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos" (1Ioan 1,3). Ea este rezultatul legăturii noastre cu Tatăl și cu Fiul.

Hristos ne-a descoperit pe Tatăl, ca astfel noi, ca și copii preaiubiți, să putem avea parte împreună cu El, cu Fiul, la dragostea Tatălui. Tatăl ne-a descoperit pe Fiul și, prin jertfa Acestuia, ne-a dat o parte comună cu El, cu Tatăl, la obiectul plăcerii Sale și ne-a legat cu Hristos în toate rezultatele lucrării Sale.

Însă faptul că noi avem parte cu Hristos și suntem legați cu El este numai o latură a părtășiei. Această parte o posedă toți credincioșii, fie că ei o înțeleg sau nu. Ei sunt legați cu Hristos în toate relațiile cu Dumnezeu; cu El, ca Fiu al lui Dumnezeu născut în această lume (potrivit cu Psalmul 2,7), ca moștenitor, ca Preot, ca Omul cel înviat care stă la dreapta lui Dumnezeu. Ei toți sunt aleși în El, ca să fie sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu în dragoste. Toți credincioșii au murit împreună cu El, au fost răstigniți, au fost înmormântați, au fost aduși la viață și au înviat împreună cu El; toți sunt îndreptățiți în El, au fost primiți, au fost făcuți plăcuți înaintea lui Dumnezeu, au fost așezați în locurile cerești și au fost uniți cu El într-un trup; toți vor fi numiți frați ai Săi, mireasa Sa. Cu toate că este foarte trist când un creștin nu cunoaște aceste lucruri, și poartă chiar o vină mare pentru această neștiință, aceste binecuvântări sunt partea tuturor răscumpăraților, fie că ei le cunosc sau nu.

Părtășia merge totuși mult mai departe. Ea conține părtășia în gânduri și sentimente, să fi una în simțire față de același obiect. Cu un cuvânt, părtășia este **s a v u r a r e a î n c o m u n** a persoanei și lucrărilor de care se are parte.

Această părtășie este pentru noi un izvor de **b u c u r i e** deplină (1 Ioan 1,4), căreia nu-i lipsește nimic și de care toți credincioșii pot avea parte. Noi ne bucurăm cu Tatăl și cu Fiul în gândurile lor, care le au Unul despre Celălalt, de toată desăvârșirea pe care Unul o găsește în Celălalt, și noi ne bucurăm de gândurile lor, pe care ei le au cu privire la noi. În Ioan 17 este exprimată cel mai clar părtășia dintre Tatăl și Fiul. Acolo noi învățăm că tot ce aparține Tatălui, aparține și Fiului, și tot ce aparține Fiului, aparține și Tatălui; că Tatăl și Fiul sunt una, Tatăl în Fiul și Fiul în Tatăl. Însă totodată aflăm și că - și aceasta este ceva minunat - Domnul Isus include și pe ucenicii Săi în această părtășie: "Ca și ei să fie una în noi. ...Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una". Pentru noi aceasta înseamnă că noi am fost sfințiți, așa cum este El; am fost trimiși în lume, așa cum a fost trimis El; despărțiți de lume ca și El; iubiți de Tatăl, așa cum este El și avem dreptul la propria Sa slavă. Pe scurt: noi suntem obiectul dragostei Tatălui și Fiului; avem parte de toate ostenele dragostei Lor.

Da, **d r a g o s t e a** este cea mai înaltă expresie a părtășiei. Este o dragoste reciprocă, o dragoste care se bazează pe Ființa lui Dumnezeu, și care a fost turnată și în inimile noastre, căci noi am fost născuți din Dumnezeu și posedăm natura Sa. Desigur, dragostea Tatălui și a Fiului este cu mult mai nemărginită și mai sublimă decât dragostea noastră; căci Dumnezeu este **D r a g o s t e** - noi nu suntem dragoste. În afară de aceasta, noi suntem pe acest pământ niște ființe limitate, slabe, rătăcitoare și nedesăvârșite. În cer însă, va fi într-un chip vrednic de Dumnezeu (ceea ce nu poate fi cazul în actuala noastră stare), cu toate că și atunci va fi numai

rodul nemărginitei dragoste a lui Dumnezeu, care ne-a dăruit natura divină și ne-a dat dreptul să fim copii ai lui Dumnezeu.

Părtășia care există între Hristos și cei răscumpeși ai Săi își găsește cea mai frumoasă exprimare în relațiile dintre El și Adunare, dintre mireasă și mire. Trei locuri din Cântarea Cântărilor ne prezintă într-un mod frapant dragostea miresei, în care se poate vedea o oarecare creștere. În capitolul 2,16 ea spune: "Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui". Ea se gândește aici în primul rând la ceea ce posedă ea: "Preaiubitul meu este al meu." Aceasta este foarte ușor de înțeles, însă prin aceasta dragostea Mirelui este minimalizată. În capitolul 6,3 mireasa spune: "Eu sunt a Preaiubitului meu, și Preaiubitul meu este al meu." Acum în inima ei ocupă primul loc ceea ce înseamnă ea pentru Preaiubitul ei. Ea cunoaște starea ei și de aceea știe cât de puțin a meritat această dragoste - ea, cea care nu și-a păzit propria vie (cap.1,6). Însă cu toate acestea, ea Îi aparține! Faptul că, cu toată nevrednicia ei, ea este obiectul unei asemenea dragoste o mișcă profund. Astfel, în capitolul 7,10 ea se gândește numai la ceea ce El face pentru ea: "Eu sunt a Preaiubitului meu, și dorința Sa este după mine." Dorința Lui este după mine! Faptul că dorința miresei este după Mire, în frumusețea și Harul Său desăvârșit, nu este de mirare. Dar că ea este cel mai înalt obiect al dorinței Sale, ar putea s-o deruteze, dacă ea n-ar ști că dragostea Lui este neschimbabilă. Pe când în ea nu era nimic de dorit, pe când ea era încă neagră și arsă de soare (cap.1,5-6), atunci El a descoperit-o ca pe o perlă foarte prețioasă. Cât de des îi spune El în Cântarea Cântărilor: "Tu ești frumoasă" (cap.1,15; 4,1,7; 6,4,10; 7,1,6)! Spre deosebire, ea Îi spune numai o singură dată: "Tu ești frumos, Preaiubitul meu" (cap.1,16). Aceasta arată clar, diferența dintre dragostea noastră și a Lui.

Însă, dacă între Mire și mireasă există o asemenea părtășie de dragoste, ce trebuie atunci să fie părtășia dintre Tatăl și singurul Fiul de la sânul Tatălui, și părtășia dintre Fiul devenit Om și Tatăl! "Eu rămân în dragostea Lui", spune Fiul în Ioan 15,10. Nici-un om nu va putea vreodată să pătrundă în adâncimea acestei părtășii. Și totuși ea este valabilă nu numai între Tatăl și Fiul, ci și pentru noi. Însă în ceea ce ne privește pe noi, această părtășie este condiționată; noi putem s-o deranjăm sau s-o întrerupem. De aceea Domnul spune: "Așa cum M-a iubit Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți în dragostea Mea" (Ioan 15,9). "Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și noi vom veni la el și vom locui împreună cu el" (Ioan 14,23). Părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul este legată deci de condiții.

Noi putem să savurăm această părtășie personal, sau în comun. Alături de aceasta, aspectul părtășiei este lucrul cel mai sublim; căci din aceasta curge lauda comună, adorarea și slujba divină a copiilor lui Dumnezeu. Apostolii, cărora le-a fost descoperit direct partea lor de părtășie cu Hristos, vestesc aceasta credincioșilor, ca astfel să poată avea părtășie cu ei (1 Ioan 1,3). Aceștia puteau să se bucure împreună cu apostolii de relațiile intime dintre Tatăl și Fiul și cei răscumpeși. Deci, dacă savurarea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul se găsea la apostoli și la credincioși, atunci în mod necesar era și între credincioși. Ei aveau "părtășie unul cu altul" (1 Ioan 1,7). Pe baza poziției lor binecuvântate, în care au fost așezați ei toți pe baza lucrării Domnului, ei puteau să se bucure împreună în relațiile lor comune cu Tatăl și cu Fiul.

Noi nu trebuie să uităm niciodată că Duhul Sfânt ca Persoană divină are todeauna parte la această părtășie și este indispensabil legat de ea. De aceea în 2 Corinteni 13,13 ea este numită și "părtășia Duhului Sfânt". Duhul descoperă pe Hristos și ne învață să înțelegem că noi suntem în El și El este în noi. El ne introduce în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. El ne învață, ne vestește lucrurile privitoare la Hristos și ne conduce în tot adevărul.

Această acțiune a Duhului Sfânt în noi este legată totodată de Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt folosește Cuvântul, ca să realizeze și să mențină părtășia, așa cum El l-a folosit și la nașterea din nou (Ioan 3,5). Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre Hristos. Îl descopere pe El, care și El la rândul Lui ne-a descoperit pe Tatăl, așa cum este El acum în cer. Însă ni-L arată și pe pământ și ne leagă cu El în umblare și în mărturie. Duhul lucrează prin Cuvânt la inima credinciosului. Când acesta primește Cuvântul, acesta devine cea mai mare posesiune a sa. Îl descopere lucrarea lui Hristos și consecințele ei minunate. Credinciosul își găsește bucuria în Cuvânt, așa cum Tatăl și Fiul se bucură ca să i-L dea. Inimile noastre se hrănesc, da, trăiesc din el; căci este un Cuvânt viu. Prin Duhul ne aduce în legătură directă cu Dumnezeu și cu Hristos. Ne descopere adâncimile lui Dumnezeu și se aplică la cele mai mărunte lucruri ale vieții noastre zilnice, așa cum citim în Psalmul 119.

Lumea nu cunoaște nimic din această părtășie. Ea nu are nici-o parte cu Tatăl (în afară de sensul din Efeseni 4,6, ca și Creatorul) și cu Fiul, nici-o parte în lucrarea Sa și credința în aceasta. Ea nu cunoaște nici pe Duhul Sfânt, care ne face să savurăm această lucrare.

T e l u l p r i n c i p a l al unui creștin în această lume ar trebui să fie părtășia; căci orice activitate, orice slujire, orice rod, pe care el îl poate aduce (Ioan 15,4), toată viața sa, își primesc puterea numai din această părtășie. Ea ne păzește de pașii greșiți, de rătăcire în umblare și învățătură; ea ne ține în despărțire reală de lume și principiile ei și ne păzește chiar aici pe pământ în pace și bucurie. **P ă r t ă - ș i a e s t e i z v o r u l c e l m a i a d â n c a l c r e ș t i n i s m u l u i p r a c t i c.** De aceea, cât este de dorit, să întreținem permanent părtășia cu Tatăl și cu Fiul ca pe cea mai mare comoară a noastră!

Părtășia cu Persoana lui Hristos

Părtășia este înainte de toate părtășia cu o p e r s o a n ă, și această Persoană este Fiul lui Dumnezeu. Așa se spune în 1 Corinteni 1,9; "Credincios este Dumnezeu, care va chema la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru." Fără El noi n-am fi putut avea nici-o părtășie; căci El Însuși spune: "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". Și la urmă El ne spune: "Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru."

Însă această legătură se putea înfăptui numai prin moartea și învierea Sa. Fără acestea noi n-am fi putut avea nici-o parte cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și cu Hristos Însuși. De aceea El este Acela pe care Duhul Sfânt, înainte de toate, Îl pune înaintea ochilor noștri. Și ce subiect este El, Mântuitorul, Mielul, Mirele Adunării Sale, Capul trupului Său, Întâiul născut dintre mai mulți frați, Capul familiei preoțești, Păstorul oilor, Domnul și Împăratul! Să-L ai pe El și să-L cunoști înseamnă să fi așezat în mijlocul binecuvântărilor veșnice. În El ni S-a descoperit Dumnezeu. Prin El am fost aduși la Dumnezeu. El este Cel care menține părtășia dintre noi și Dumnezeu și o reface atunci când ea s-a pierdut.

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale

Noi nu avem părtășie numai cu Persoana lui Hristos, ci și cu El în **r e z u l t a t e l e l u c r ă r i i S a l e.** El a înfăptuit deja lucrarea pe care I-a încredințat-o Tatăl. Cu privire la relațiile noastre cu Tatăl, lucrarea Sa este desăvârșită. În ceea ce privește scopul Său cu noi, acesta a fost pe deplin atins, așa că El se poate bucura deja de acum de noi. Lui Îi mai rămâne să ne introducă în Slava Sa. Atunci El va savura rodul muncii sufletului Său și va fi pe deplin satisfăcut; și noi vom împărtăși bucuria Sa. "Bucurați-vă împreună cu Mine!", spune Hristos ca Păstor în Luca 15,6. "Bucurați-vă împreună cu mine!", spune femeia (Duhul Sfânt) în Luca

15,9. "Dar trebuie să ne veselim și să ne bucurăm", cere în sfârșit tatăl întregei case a sa în Luca 15,32; căci fiul pierdut a fost găsit. Hristos nu numai ne-a răscumpărat, ci ne-a adus la Dumnezeu. Acolo noi putem sta în desăvârșirea Persoanei și lucrării Sale, pe care El a făcut-o pentru mântuirea noastră. Așa cum El este neprihănit și sfânt, suntem și noi prin El și suntem îndreptățiți și sfințiți în El. El a înviat și stă la dreapta lui Dumnezeu; noi am înviat împreună cu El și am fost așezați împreună cu El în locurile cerești. El este proslăvit și noi suntem în El. "Pe aceia care i-a îndreptățit, i-a și proslăvit." Hristos ne-a introdus împreună cu El în lumina curată a prezenței lui Dumnezeu.

Părtășia cu Persoana Sa cuprinde deci părtășia cu El în rezultatele lucrării Sale; căci numai pentru faptul că noi avem parte de aceste rezultate putem să stăm în prezența lui Dumnezeu în desăvârșirea lui Hristos, pe care El a câștigat-o pentru noi ca preț al morții Sale pe cruce. De aceea se spune în 1 Corinteni 10,16: "Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtășia sângelui lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea părtășia trupului lui Hristos?"

Părtășia cu Hristos în cântarea de laudă

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale are drept consecință părtășia cu El în cântarea de laudă. El Însuși spune: "Eu vreau să Te laud în mijlocul Adunării." Lauda pe care El o intonează aici împreună cu ai Săi, se îndreaptă spre Dumnezeu. Tatăl caută astfel de închinători. Subiectul laudei este Mântuirea pe care Dumnezeu a lucrat-o pentru Hristos, și Hristos pentru noi. Această laudă va fi adusă Tatălui. Așa este prezentat Mielul sfinților din cer, în Apocalipsa 5, ca obiect al laudei și bucuriei lor comune. El Însuși va găsi atunci bucuria Sa în rodul muncii sufletului Său: "El se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine, va cânta." (Țefania 3,17).

Părtășia cu Hristos în rugăciune

Răspunsul la r u g ă c i u n i l e noastre este, potrivit cuvintelor Domnului, de asemenea un rezultat al părtășiei: "Dacă rămâneți în Mine ("a rămâne" înseamnă totdeauna: să fi în părtășie) și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da" (Ioan 15,7). El Însuși este modelul desăvârșit chiar și cu privire la părtășia în rugăciune: "Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți" (Ioan 11,41,42). O inimă care este în deplină concordanță cu gândurile lui Dumnezeu va primi imediat răspuns atunci când își va îndrepta rugăciunea spre Dumnezeu. Duhul Sfânt va da curs rugăciunii și va da răspuns nemijlocit. Însă acest răspuns noi putem să-l primim și prin Cuvânt, pe care Duhul Sfânt îl îndreaptă spre inima noastră și în felul acesta El vine în întâmpinarea nevoilor noastre, pe care noi le-am rostit în rugăciune. Aceste lucruri aparțin experiențelor noastre zilnice.

Este însă deseori și așa, cum noi deseori găsim în Psalmi, că o rugăciune, cu toate că este o faptă de credință, nu este o expresie a părtășiei. Acesta este, de exemplu, cazul cu toate strigătele în nevoie din Psalmi și din profeți. Ele sunt tot așa de puțin expresia părtășiei, ca și strigătul pe cruce al Mântuitorului nostru Preaiubit, când El, pentru a ne salva, a fost părăsit de Dumnezeu. De aceea strigă El: "Dumnezeul Meu! Strig ziua, și Tu nu-Mi răspunzi; strig și noaptea, și tot n-am odihnă" (Psalmul 22,2).

Felurile de părtășie, despre care am vorbit până acum, se desfășoară înainte de toate în locurile cerești, chiar dacă ele își găsesc expresia și pe pământ. Sunt însă anumite laturi ale părtășiei care sunt în legătură cu pământul.

Părtășia cu Hristos în umblare

Există și o părtășie în umblare. În privința aceasta, în timpul umblării Sale pe pământ, Hristos a fost modelul desăvârșit, pe care noi ar trebui să-L urmăm. "Cine zice că rămâne în El, este dator să umble așa cum a umblat El" (1 Ioan 2,6). Enoh și Avraam au umblat cu Dumnezeu. Astăzi însă Hristos ca Om este modelul nostru în umblare. Noi am fost numiți prietenii Lui, și aproape că nu se găsește o expresie mai potrivită pentru această părtășie în umblare.¹ El ne numește și prietenii Săi. Cât de nimerit exprimă și această expresie părtășia! Un prieten este cineva pentru care te jertfești, cineva care ne împărtășește secretele sale (Ioan 15,15) și căruia noi putem să-i încredințăm pe ale noastre. Noi putem să-i acordăm încredere deplină, și el are aceiași încredere față de noi. El nu se interesează numai de problemele noastre, ci ne inițiază și pe noi în ale sale.

Părtășia cu Hristos în slujire și în mărturie

În ceea ce privește slujirea, noi toți suntem slujitori împreună cu Hristos. Ca și El, noi suntem chemați să slujim în mijlocul fraților noștri. Așa cum El ne spală picioarele, ar trebui și noi să ne spălăm reciproc picioarele. Astfel noi putem fi unelte în restaurarea părtășiei pierdute a fraților noștri. Domeniul slujirii este foarte mare. El nu rămâne limitat la familia lui Dumnezeu, ci se extinde la toată lumea. "Așa cum Tu M-ai trimis în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume" (Ioan 17,18). Noi așteptăm, ca și El, bucuria care a fost promisă robului credincios. Prin faptul că noi ne smerim asemenea Lui, putem să ne ridicăm capul ca și El.

În ceea ce privește mărturia în mijlocul unei lumi în care Mântuitorul nostru disprețuit și lepădat, a fost un străin și un călător - este aceeași mărturie pe care a depus-o El Însuși și Duhul Sfânt. Din păcate noi ar trebui să spunem mai dinainte că mărturia noastră așa ar trebui să fie. Nu a spus Domnul: "El (Duhul Sfânt) va mărturisi despre Mine. Însă și voi veți mărturisi" (Ioan 15,26,27)?

Părtășia cu suferințele lui Hristos

Mărturia include în mod necesar suferința. De aceea dorea apostolul Pavel să cunoască "părtășia suferințelor Lui" (Filipeni 3,10). De aceea și apostolul Ioan putea să scrie că el era împreună cu frații săi, un tovarăș al suferințelor și perseverenței lui Isus Hristos (Apocalipsa 1,9). Domnul poate să spună bisericii din Filadelfia: "Tu ai păzit Cuvântul răbdării Mele" (Apocalipsa 3,10). Suferința împreună cu El este legată de nedespărțit cu bucuria și părtășia noastră (Faptele Apostolilor 5,41).

¹ Expresiile "a umbla cu El" și "a-L urma", caracterizează același grad al părtășiei. La prima, accentul cade mai mult pe încredere, la cea de-a doua, mai mult pe dependență.